

Arrest

nr. 295 182 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MIKA BATWARE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 21 december 2020, diende op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije op 3 augustus 2020 en in Roemenië op 26 oktober 2020 (Eurodac).

1.2. Op 30 mei 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 22/12/2020

Overdracht CGVS: 09/09/2021

U werd op 20 april 2022 van 08u40 tot 12u25 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Uw advocaat meester Audrey BISALU vervanger van meester Christophe DESENFANS was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, M.(...) Z.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Trili, een dorp gelegen in het Chaparhar district van de provincie Nangarhar. Uw vader was ongeveer sinds 2003 werkzaam als ontmijner bij verschillende organisaties. De laatste organisatie waarvoor hij werkte, was Sterling. In het begin van zijn loopbaan was iedereen in het dorp op de hoogte van zijn werk en kende uw vader geen problemen hieromtrent. Sinds de komst van Daesh in 2016 namen de wreedheden jegens mensen werkzaam voor de overheid toe, zowel van Daesh als van de taliban uit. In 2018 liet de taliban via een aankondiging in de moskee weten dat iedereen die een link had met de overheid gevraagd werd zijn werk te stoppen, inclusief mensen werkzaam voor een ngo. Uw vader was toen op verlof thuis. De volgende dag vroeg uw vader raad aan de mullah van de moskee. Hierna vluchtte uw vader naar een voor u onbekende plaats. U of uw familie hebben sindsdien niets meer van hem vernomen. Diezelfde avond van het vertrek van uw vader kwam de taliban naar uw huis met de bedoeling uw vader mee te nemen. Toen de taliban vernamen dat hij vertrokken was, namen ze u in de plaats mee. Ze deden dit aanvankelijk om uw vader onder druk te zetten, omdat ze dachten dat hij nog aan het werk was. Tijdens uw gevangenschap werd uw schouder gebroken. Toen duidelijk werd dat uw vader niet meer zou terugkomen, dwong de taliban u een zelfmoordaanslag uit te voeren. Aanvankelijk weigerde u, maar uiteindelijk gaf u toch toe. U werd twee dagen rondgereden in een auto langs mogelijke doelwitten voor een aanslag. U vroeg of u uw moeder nog een keer mocht zien en ook of u uw schouder in het dorp mocht laten behandelen. U werd daarop vrijgelaten, nadat u in het totaal ongeveer een maand was vastgehouden. Toen u eenmaal thuis was, kreeg u bericht van A.(...), één van de talibanleden die u had leren kennen tijdens uw gevangenschap en waarmee u bevriend was geraakt. Hij verwittigde u dat er een offensief van de overheid had plaatsgevonden tegen de talibanleden die u gevangen hielden. Hierbij kwamen er dertien taliban leden om. Hij zei u ook dat de taliban u hiervan beschuldigde. Hierop besloten uw moeder en uw schoonbroer dat u diende te vertrekken. Uw schoonbroer regelde een smokkelaar en de volgende dag verliet u het dorp. U reisde naar Kabul en Nimroz om dan de grens over te steken. U verliet Afghanistan in het begin van de winter in 2018. Via Pakistan en Iran reisde u door naar Turkije, alwaar u twee jaar verbleef. Dit omdat u hier geopereerd diende te worden aan uw appendix en ook omwille van de COVID19- pandemie. Nadien reisde u door naar Bulgarije, waar uw vingerafdrukken werden genomen. U werd hier echter door de asielinstanties gevraagd door te reizen. Via Servië reisde u naar Roemenië, waar opnieuw uw vingerafdrukken werden genomen. Maar ook hier werd er u gevraagd door te reizen. Via voor u onbekende landen kwam u uiteindelijk aan in België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op datum van 22 december 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten in verband met het werk van uw vader voor: twee cv's, een foto van uw vader in uniform, een aanbevelingsbrief en contract van de organisatie O.(...), een trainingscertificaat van de organisatie META, aanbevelingsbrief van de organisatie MCPA en een trainingscertificaat van de organisatie Sterling. Het betreffen allen originele documenten. Ook legt u nog een kopie van de taskara van uw vader voor. Daarnaast legt u uw originele taskara en twee originele medische attesten in verband met uw schouder voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie.

Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan het profiel van uw vader als ontijner voor verschillende ngo's gelet op uw verklaringen en de documenten die u neerlegt. Het is echter niet omwille van het loutere profiel van uw vader dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar het profiel van uw vader. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Gezien uw vader volgens uw verklaringen al zeker drie jaar niet meer werkzaam is in deze functie, hij aldus al geruime tijd zijn job stopzette en er geen spoor meer van hem te vinden is, dringt zich eveneens de vraag op om welke reden u nog zou gezocht worden door de taliban. Het is immers niet zo dat in uw geval intimidatie van de taliban nodig was om uw vader te overtuigen zijn job te verlaten, aangezien uw vader dit al in eigen beweging had gedaan. U slaagt er niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Ten aanzien van uw persoonlijke problemen met de taliban na het vertrek van uw vader, kan er om volgende redenen hier geen geloof aan worden gehecht.

U beweert dat door het verdwijnen van uw vader uzelf in de plaats werd meegenomen door de taliban, waarbij ze u wilden rekruteren om een zelfmoordaanslag uit te voeren (zie CGVS, p.13 en 14). Uw verklaringen bevatten echter diverse vaagheden en tegenstrijdigheden, bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met beschikbare informatie van het CGVS.

Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban u rekruteerde voor een zelfmoordaanslag niet aannemelijk. U spreekt hierbij namelijk van gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt echter dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U beweert dat de taliban u oorspronkelijk ontvoerde om druk te zetten op uw vader, maar nadat duidelijk werd voor de taliban dat uw vader vertrokken was, vroegen zij u om een aanslag op de bazaar uit te voeren (zie CGVS, p.18). U weigerde dit aanvankelijk, waarop de taliban u zou mishandeld hebben. Zo hebben ze uw schouder gebroken. Dan besloot u toch mee te werken (zie CGVS, p.14 en 18). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u door de taliban wel degelijk werd klaargestoomd voor een dergelijke complexe operatie als een zelfmoordaanslag. Nergens blijkt dat u over een diepe religieuze of ideologische overtuiging beschikte en te vertrouwen bleek voor de taliban. Integendeel, zoals eerder vermeld weigerde u oorspronkelijk de aanslag uit te voeren en kan u omwille van het profiel van uw vader evenmin als een loyale rekrut worden beschouwd. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de manier waarop de taliban volgens u te werk ging in uw rekrutering voor een aanslag niet strookt met de algemeen beschikbare informatie en dus ook weinig geloofwaardig is. Verder beweert u altijd opgesloten te hebben verbleven in een kamer tijdens uw gevangenschap bij de taliban en kwam u nooit buiten die kamer (zie CGVS, p.18). Dat u op geen enkel ogenblik voorbereid werd voor het plegen van een aanslag, is weinig overtuigend te nemen.

U kreeg niets van lessen of andere mogelijke training voor het plegen van een aanslag, maar werd enkel gedurende twee dagen rondgereden langs mogelijke locaties voor een aanslag alsof het uitvoeren van een aanslag enkel het bepalen van de locatie ervan inhoudt (zie CGVS, p.18 en 19). Een dergelijke kortzichtige aanpak en uitrol van een gevaarlijke opdracht als een zelfmoordaanslag zoals door u omschreven en die u zou zijn toegewezen, stemt niet overeen met de realiteit en lijkt erop door u gefabriceerd te zijn. Ook lijkt u in het geheel niet op de hoogte hoe u de bom diende te ontsteken, wat opnieuw aantoont dat uw verklaringen oppervlakkig zijn en niet de waarheid behelzen. U zegt enkel dat u gevraagd werd een zak of dergelijke neer te zetten en dan weg te stappen. U weet niet hoe de bom dan gedetoneerd zou worden (zie CGVS, p.18 en 19). Dit stemt niet overeen met de beschikbare algemene informatie. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat met name zelfmoordaanslagen voor de taliban resource-intensief zijn en veel voorbereiding vergt. Rekruten dienen een sterke religieuze en ideologische overtuiging te bezitten en moeten kunnen vertrouwd worden. In addition, Taliban has established a special unit for suicide bombers. Suicide attacks are resource-intensive and Taliban invests a lot in such attacks. It is therefore strongly emphasised that those recruited for suicide assignments have to be trusted. The training will help to provide the suicide bombers with sufficient mental strength to carry out the planned attacks. Religious and ideological conviction is particularly important for those who are chosen for such assignments. Suicide bombers are important in complex, coordinated attacks in, for example Kabul city; the suicide bomber paves the way for sharpshooters in connection with such attacks (zie CGVS, map Landen informatie). Dit is echter niet terug te vinden in uw verklaringen.

Daarnaast is de beschrijving die u geeft van uw gevangenschap bij de taliban is dermate summier, stereotiep en weinig doorleefd dat ook hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

U zegt gedurende een maand opgesloten te zijn geweest, maar gevraagd naar namen of roepnamen van de talibanleden door wie u werd gevangengehouden blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p. 17). U zegt dat de taliban leden tegen elkaar spraken in codes en elkaar noemden naar het wapen dat ze hadden of gewoonweg cijfers gebruikten om elkaar aan te spreken (zie CGVS, p.17). U kan enkel de naam van één talibanlid genaamd A.(...) zeggen, die vriendelijk zou geweest zijn en u later ook waarschuwde in verband met de aanval van de overheid op diezelfde talibanleden (zie CGVS, p.13 en 14). Aangezien u een maand in gevangenschap verbleef en de taliban u probeerden te overhalen een aanslag te plegen, is het heel bizar dat u verder geen enkele naam of roepnaam kan zeggen. U zegt immers dat ze meermaals kwamen spreken over het uitvoeren van een aanslag (zie CGVS, p.16). Verder lijkt het een vrij onhandige manier om te communiceren voor de talibanleden onderling, gebruikmaken van cijfers en/of de wapens die ze droegen in plaats van elkaar gewoon bij een roepnaam aan te spreken. Dit lijkt dan ook eerder ongeloofwaardig.

U bent zo mogelijk nog vager over de twee dagen dat u werd rond gereden door de taliban langs mogelijke doelwitten voor een aanslag. Eerst laat u in het persoonlijk onderhoud uitschijnen dat de locatie voor de aanslag al bepaald was, namelijk de bazaar. U werd dit gevraagd aangezien u de bazaar volgens de taliban goed zou moeten kennen (zie CGVS, p.18). Het is later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dan plots zegt dat u langs verschillende locaties werd geleid waar mogelijke aanslagen konden worden uitgevoerd, zoals een legerbasis en rekruteringscentrum van de overheid (zie CGVS, p.19). Dit is weinig coherent te noemen. Verder spreekt u van een chauffeur die u zou hebben rondgereden (zie CGVS, p.18). Ook hier kan u, net zoals u eerder werd gevraagd naar de namen van de talibanleden die u gevangen hielden, de naam van de chauffeur niet zeggen. U tracht uw onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat de chauffeur niet sprak met u, maar met het knipperen van zijn ogen en handbewegingen aangaf welke plaatsen u diende te onthouden (zie CGVS, p.19). Dat u twee dagen met iemand rondrijdt die geen woord met u spreekt, maar op zo'n absurd inefficiënte manier communiceert, lijkt zeer onwaarschijnlijk. Het is echter uw zagezegde vrijlating die nog het meest de wenkbrauwen doet fronsen. Dat de taliban u een maand lang vasthield en u vroeg een aanslag te plegen wat u verschillende keren weigerde, maar u dan zonder meer vrijlaat nadat u uiteindelijk instemde om de aanslag te plegen en na amper twee dagen voorbereiding voor diezelfde aanslag, u daarbij alle kansen had om te ontsnappen, tart de verbeelding (zie CGVS, p.13,14 en 19). U zegt dat u vroeg om uw moeder te zien, waarop de taliban akkoord gingen en u ergens dropten. Ze vroegen u de dag erna op dezelfde plaats terug te komen (zie CGVS, p.19). U zegt dat ze u vertrouwden aangezien u uiteindelijk had ingestemd de aanslag uit te voeren en u niets had verklikt tijdens uw training van twee dagen, evenals had u de identiteit van de chauffeur bewaard (zie CGVS, p.19). Dat u na diverse weigeringen, al na twee dagen training het vertrouwen van de taliban zou gewonnen hebben en u zomaar werd vrijgelaten om uw moeder te zien, is op zijn minst bevreemdend te noemen en niet verenigbaar met de handelswijze van een militaristische organisatie als de taliban. Verder zegt u dat u werd vrijgelaten omdat u de identiteit van de chauffeur niet had verraden.

Dit is een absurde bewering van uwentwege, aangezien u eerder zei dat u niets wist over de identiteit van de chauffeur en hij ook niet met u sprak. Er dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat u zich gedurende die periode in gevangenschap bevond en niet eens contact had met andere personen behalve de talibanleden. De vraag die zich hier opdringt is dan ook met wie u nog contact zou kunnen hebben gehad tijdens uw gevangenschap om de taliban te verraden. Dat de taliban u op die manier zou getest hebben terwijl u niet eens over de mogelijkheden beschikte informatie door te spelen, overtuigt niet.

Bovendien zijn uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS aangaande uw vrijlating niet altijd eensluidend te noemen.

Zo verklaarde u op de DVZ dat de taliban u een adres gaf toen ze u vrijlieten, van waaruit u een taak zou moeten uitvoeren (zie vragenlijst DVZ). Hier spreekt u echter niet meer over tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U zegt dat u gewoon diende terug te komen naar dezelfde plek aan het kanaal waar de taliban u had afgezet (zie CGVS, p.19). Er werd u zelfs specifiek gevraagd door het CGVS of de taliban nog iets anders zei, maar hierop antwoordde u negatief (zie CGVS, p.19). Dat u uw verklaringen zo drastisch wijzigt omtrent dit punt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Hiermee geconfronteerd, verklaart u het volgende: "Dat was die chauffeur die me de adressen toonde en daar kreeg ik niet veel kans om alles in detail te vertellen" (zie CGVS, p.19). Dit is een weinig verschonend antwoord. Bovendien wenste u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen of correcties aan te brengen aangaande uw verklaringen op de DVZ, wat aantoont dat u akkoord ging met uw verklaringen op de DVZ (zie CGVS, p.3 en 4).

Ten slotte spreekt u over een aanval die zou zijn uitgevoerd door de overheid op de talibanleden die u vasthielden, dit op de dag van uw vrijlating. Hierbij zouden er volgens u dertien talibanleden zijn omgekomen. Via A.(...) zou u zijn te weten gekomen dat de taliban u hiervan beschuldigde. Het is hierdoor dat u het land hebt verlaten (zie CGVS, p.13 en 14). Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende opsluiting en poging tot rekrutering door de taliban, kan er ook hieraan geen geloof worden gehecht. Er dient hier bijkomend een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden opgemerkt. Zo verklaarde u op de DVZ dat u door enkele dorpelingen en familie op de hoogte werd gebracht van de aanval (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat het iemand van de taliban zelf was, genaamd A.(...), die u op de hoogte bracht. U had A.(...) zagezegd leren kennen tijdens uw gevangenschap en hij was u goed gezind (zie CGVS, p.20). Dat uw verklaringen aangaande een dergelijk essentieel element in uw asielaanvraag wederom uiteenlopen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dezelfde verklaringen hebt afgelegd namelijk dat u deze informatie via A.(...) had verkregen. Men zou u verteld hebben dat 'het allemaal hetzelfde is'. U voegt nog toe dat uw familie bij u was toen u werd gebeld (zie CGVS, p.20). Voorgaande geldt niet als afdoende excuus. Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw aanvraag, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegt, kunnen weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. De documenten betreffende uw vader bewijzen hoogstens zijn profiel als ontmijner, hetgeen in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw eigen taskara die u voorlegt, bewijst dan weer hoogstens uw identiteit en herkomst, wat wederom tot op heden niet wordt betwist. Wat betreft de medische attesten die u voorlegt ter staving van uw klacht aan uw schouder veroorzaakt door de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze medische attesten niet kunnen staven in welke omstandigheden u aan de schouder gekwetst raakte. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband, kan er weinig waarde aan deze documenten gegeven worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in

beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”.*

Verzoeker licht toe als volgt:

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie zich zorgvuldig informeert alvorens haar besluiten te nemen en dat zij haar besluiten naar behoren met redenen omkleedt. De zorgvuldigheid waarmee de administratie de relevante feiten moet zoeken en beoordelen, is reeds lang door de Raad van State vastgesteld:

[citaat RvS 31 mei 1979, nr. 19 671; RvS 17 september 2012, nr. 220 622; RvS 29 april 1970, nr. 14 098] De motiveringsplicht, die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, houdt in dat de administratie schriftelijk de (feitelijke en juridische) redenen uiteenzet waarop een beslissing is gebaseerd (formele motivering), en dat deze motivering nauwkeurig, toelaatbaar en relevant is (materiële motivering).

Om aan de motiveringsplicht te voldoen, moet :

[citaat RvV 29 maart 2013, nr. 100 300; RvV 22 januari 2013, nr. 95 594; RvV 25 april 2002, nr. 105 385; RvS 19 augustus 2008, nr. 185 724]

Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014 het belang van de belangen die de formele motiveringsplicht beoogt te waarborgen, in deze bewoordingen benadrukt (B.9.5):

[citaat voormeld arrest]

4.1. Toekenning van de vluchtelingstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban wegens :

- Het behoren tot de sociale groep van de jonge mannen in Afghanistan + het beroep van zijn vader (ontmijner voor de regering) en dus zijn toegeschreven politieke oriëntatie (4.1.1. Vrees voor rekrutering).*
- Het behoren tot de sociale groep van “verwesterde jonge Afghanen”, en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (4.1.2. Vrees in verband met “verwestering”).*

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingssfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verweerder).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1. Vrees voor rekrutering

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker wegens een aantal vermeende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken. Verzoeker Hij beantwoordde de vragen van de agent zo goed als hij kon, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel (we komen hier nog op terug). Hij heeft ook een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

[citaat RvV 6 mei 2010, nr. 48 080]

Volgens vaste rechtspraak :

[citaat RvS 21 februari 2002, nr. 103 869]

4.1.1.1. Aangaande het profiel van verzoekers vader

- Het CGVS beschouwt :

[citaat bestreden beslissing]

Het is juist dat het profiel van de vader van verzoeker niet van dien aard is dat verzoeker automatisch internationale bescherming wordt verleend. Het profiel van zijn vader is door de verwerende partij echter niet op geldige wijze in aanmerking genomen.

Het feit dat verzoekers vader mijnenruimer voor de Afgaanse regering was geweest, gaf geloofwaardigheid aan verzoekers verklaring dat de Taliban naar zijn huis waren gekomen en hem hadden bevolen niet langer voor de regering te werken (NPO, blz. 14). Het feit dat verzoeker een middel was om zijn vader onder druk te zetten (NPO, blz. 14) en dat zijn gedwongen indienstneming een manier was om het werk van zijn vader te "compenseren" (NPO, blz. 18), zijn dan ook factoren die verzoekers relaas geloofwaardig maken.

Hoewel het beroep van de vader van verzoeker hem op zich niet tot een doelwit maakt, is er wel reden om aan te nemen dat verzoeker inderdaad door de Taliban is ontvoerd, zowel om druk uit te oefenen op zijn vader als om te voorkomen dat hij zou worden gearresteerd.

Door met dit element geen rekening te houden, heeft de verwerende partij haar zorgplicht geschonden.

4.1.1.2. Aangaande verzoekers rekrutering door de Taliban

Het CGVS beschouwt :

[citaat bestreden beslissing]

In de eerste plaats heeft verzoeker nooit gezegd dat hij was gerekruteerd om een zelfmoordaanslag te plegen, maar een bomaanslag. Zie in dit verband de verklaringen van verzoeker (NPO, blz. 18) :

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18]

Uit deze verklaringen blijkt niet dat verzoeker werd gerekruteerd voor een zelfmoordaanslag. Het feit dat hij, afgezien van de verkenning van het gebied, geen enkele opleiding had gekregen, was dus veel geloofwaardiger, aangezien zijn opdracht er gewoon in bestond een bom in de bazaar te plaatsen en daarna het gebied te verlaten. Dit verklaart ook waarom de verzoeker geen bepaald ideologisch of religieus profiel heeft, noch blijkt geeft van een bepaalde loyaliteit. Zoals het CGVS stelt, vertonen immers alleen degenen die gerekruteerd zijn om zelfmoordaanslagen te plegen dit soort profiel. Wat de gedwongen rekrutering betreft, bevestigen de beschikbare informatie de verklaringen van verzoeker :

[citaat <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>]

In dezelfde zin:

- EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment (2012) : « It happens that young people are recruited for suicide bombings. According to the source, this kind of recruitment tends to happen on an individual basis. (p. 29) (...) »

Forced recruitment by Taliban military commanders, leaders or fighters refers to situations where individuals or their families are directly approached and forced to join up under threat of retaliation or violence if they refuse » (p. 41)

- EASO – Country Guidance : Afghanistan (2018) : « The Taliban also make use of forced recruitment in situations of acute pressure. Pressure and coercion to join the Taliban are not always violent and would often be exercised through the family, clan or religious network, depending on the local circumstances. It can be said that the consequences of not obeying are generally serious, including reports of threats against the family of the approached recruits, severe bodily harm and killings » (p. 46) .

- Byline Times, "The Taliban Protection Racket", 10 January 2022 : " 'My whole reason for coming here was because the Taliban wanted to recruit me', Azlan (not his real name) told Byline Times. 'They come to your house, and the first time, they ask nicely. But if you don't agree, then they use force'. Azlan, who

originally comes from a province in northern Afghanistan, told this newspaper that he was beaten three times by the Taliban. He eventually came to the UK via a circuitous route in 2015, leaving shortly after the Taliban kidnapped him in a bid to forcibly recruit him” .

– Human Rights Watch, “This is our opportunity to end the Taliban’s use of child soldiers”, 20 September 2021 : “For more than two decades, the Taliban have put children on the front lines of Afghanistan’s armed conflicts. They have used children as fighters, to plant and detonate improvised explosive devices (IEDs), and as suicide bombers. Thousands of children may remain in their ranks today.”

Bovendien is Uw Raad van mening dat :

[citaat RvV 16 april 2019, nr. 219 891]

Voorts zij opgemerkt dat de rekrutering van verzoeker niet louter tot doel had de rangen van de Taliban uit te breiden. De verwerende partij beweert dat de Taliban genoeg vrijwilligers hebben en niet met geweld hoeven te rekruteren. Zelfs indien dit waar zou zijn, mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker was gerekruteerd op grond van zijn zeer specifieke profiel, namelijk dat van zoon van een ontmijner bij de overheid. De door de verwerende partij verzamelde informatie is dus niet van toepassing in deze zaak. Het enkele feit dat de objectieve gegevens bevestigen dat gedwongen rekrutering bestaat (ook al komt het zelden voor), maakt het relaas van de verzoeker geloofwaardig, gelet op zijn bijzondere situatie. De verwerende partij verzaakt het zorgvuldigheidsplicht en die grief moet worden verworpen. Het relaas van verzoeker moet integendeel bijzonder geloofwaardig worden geacht.

4.1.1.3. Aangaande verzoekers verklaringen omtrent zijn opsluiting

Het CGVS beschouwt ten eerste :

[citaat bestreden beslissing]

Er zij op gewezen dat verzoeker consequent bleef over de identificatie van de Taliban: hij vertelde op de DVZ dat zij bijnamen gebruikten en dat zij altijd gemaskerd waren (vragenlijst, blz. 3). Hij heeft het CGVS ook steeds verteld dat de Taliban gemaskerd waren (NPO, blz. 6, 7, 16, 17, 18). Een simpele zoekopdracht op Google Image laat zien dat de Taliban vaak hun gezichten bedekt hebben. Het feit dat zij elkaar niet bij hun naam noemen, maar bij bijnamen (zoals door verzoeker beschreven), is juist heel geloofwaardig voor mensen die niet herkenbaar en/of identificeerbaar willen zijn. De verwerende partij verzaakt haar zorgplicht. Dit argument is niet van dien aard dat het verzoekers relaas in twijfel trekt.

Het CGVS beschouwt ten tweede :

[citaat bestreden beslissing]

In de eerste plaats beklemtoont verzoeker dat hij niet is gerekruteerd om één enkele aanslag te plegen. Hij sprak altijd van aanslagen, in het meervoud (NPO, blz. 14, 16, 17, 19). Als de aanslag op de bazaar de eerste was, waren er ook andere gepland, wat de twee dagen van verkenning verklaart :

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19]

In de tweede plaats wijst verzoeker erop dat het hem verboden was om gedurende de twee dagen van de observatie met de chauffeur te spreken. Dit, en het feit dat verzoeker de naam van de chauffeur niet kende, is volledig in overeenstemming met de wens van de Taliban om niet identificeerbaar te zijn (zie hierboven). Het feit dat verzoeker en de chauffeur elkaar alleen met gebaren konden verstaan, strookt ook met de aard van de opdracht: verzoeker duidelijk maken waar hij de bommen moest plaatsen. Ten derde beklemtoont verzoeker dat de reden waarom de Taliban hem nu vertrouwden, was gelegen in zijn gedrag tijdens de twee dagen training (NPO, blz. 19). Met zijn verklaring dat hij de identiteit van de chauffeur niet bekend heeft gemaakt, bedoelde verzoeker dat hij tijdens de training niemand op de hoogte heeft gebracht van het plan, noch van de situatie waarin hij zich bevond (NPO, blz. 19). Dit blijkt duidelijk uit de NPO's. De twee dagen waren dus een gelegenheid om de loyaliteit van verzoeker te testen, waarmee de verwerende partij geen rekening lijkt te houden. De verklaringen van verzoeker zijn derhalve niet inconsistent of ongeloofwaardig. De verwerende partij verzaakt opnieuw haar zorgplicht.

4.1.1.4. Aangaande verzoekers verklaringen op de DVZ en op het CGVS Het CGVS beschouwt ten eerste:

[citaat bestreden beslissing]

Er zij op gewezen dat de "opdracht" waarnaar verzoeker verwees, duidelijk was om de bom op de beoogde plaats te planten. Toen de protection officier vroeg of de Taliban hem iets anders hadden gezegd dan terug te keren naar het kanaal, concentreerde verzoeker zich op het moment waarop hij werd vrijgelaten, en toen de Taliban die hem vrijlieten hem vertelden waarheen hij moest terugkeren. De opdracht die hij had gekregen, was hem door de chauffeur gegeven. Daarom heeft hij het niet aan het CGVS verteld. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad zijn CGVS-vragenlijst opnieuw te laten lezen alvorens deze te ondertekenen. De instemming van verzoeker met de inhoud van deze vragenlijst moet derhalve worden gerelativeerd.

Het CGVS beschouwt ten tweede :

[citaat bestreden beslissing]

In dit verband zij eraan herinnerd dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad zijn CGVS-vragenlijst opnieuw te laten lezen alvorens deze te ondertekenen. Er zij ook aan herinnerd dat bij de DVZ systematisch druk wordt uitgeoefend op de aanvragers om niet in details te treden.

Details waar DVZ ambtenaren niet aan gewend zijn om bij stil te staan. Ten slotte zij eraan herinnerd dat verzoeker sprak via een tolk, hetgeen de kans op fouten in de verstaanbaarheid en de transcriptie vergroot.

Deze tegenstrijdigheid moet dus worden gerelativeerd. Verzoeker stelt dat hij de DVZ heeft verteld dat hij door A (...) was gewaarschuwd, en dat zijn familie aanwezig was toen hij het telefoontje kreeg. Het is zeer wel mogelijk dat de DVZ-officier verzoekers woorden verkeerd heeft opgevat, dat de tolk ze verkeerd heeft begrepen of vertaald, of dat verzoeker zich niet duidelijk heeft uitgedrukt.

Wat de twee vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tegenover de DVZ en het CGVS betreft, zij eraan herinnerd dat volgens de C.C.E. :

[citaat RvV 6 mei 2010, nr. 43 080]

Volgens de C.E. :

[citaat RvS 21 februari 2002, nr. 103 869]

De in casu gestelde tegenstrijdigheden betreffen details van het verhaal van verzoeker en zijn vooral redelijk verklaarbaar. Zij rechtvaardigen derhalve niet de weigering om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen.

De conclusie is dat de verwerende partij niet voldoende en niet afdoende aantoont dat verzoeker geen vervolging door de Taliban dient te vrezen indien hij zou terugkeren. De gestelde ongeloofwaardigheden zijn niet ongeloofwaardig, de tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard en de aangevoerde objectieve informatie is niet van dien aard dat verzoekers relaas in twijfel wordt getrokken. Aangezien geen enkel argument het relaas van verzoeker, dat getuigt van een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban, op geldige wijze kan weerleggen, moet deze vrees als voldoende bewezen worden beschouwd. Verzoeker verzoekt derhalve om toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van zijn vrees voor vervolging in verband met de poging tot rekrutering.

4.1.2. Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij al sinds December 2020 in België verblijft en Afghanistan in de winter in 2018 heeft verlaten. Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten . We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>]

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[citaat <https://www.unhcr.org/publications/statement-ms-erika-feller-director-department-international-protection-unhcr-scifa>]

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

4.1.2.1. Daden van vervolging Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging 14 houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR 15 guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Het EASO-rapport "Afghan 16 nationals perceived as 'Westernised'" verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

[EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020]

Verschiedende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun

verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die geïnterviewd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

[citaat Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", van april 2016]

Ook een rapport van Asyls bevestigt dat er een verhoogd risico is voor 'verwesterde' Afghanen op vervolging door AGEs. Het rapport stelt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn (wat het geval van verzoeker is). Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. F. Stahlmann (2018) heeft het over een 'verhoogd risico op afpersing en ontvoering'. Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban. Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa. Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest. Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover het volgende:

[citaat C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", Forced Migration Review 2013, (62) 63]

In een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihullah Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel het volgende verklaard: "Il a déclaré que les Afghans déboutés du droit d'asile en Europe et expulsés vers l'Afghanistan seraient traduits en justice." Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw.). Zo stelt het rapport van Asyls dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: "[returnees] may be disproportionately targeted in intercommunal violence and robbery because of a lack of local connections. [...] there is evidence that deportees are viewed negatively in their communities and there is stigma around those who migrated irregularly". Uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken. Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen. Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann (2019) bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en burens. Dezelfde studie heeft het over zes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als 'verraders' of 'ongelovigen' bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden.

4.1.2.2. Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

a. Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: "het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."

Volgens artikel 48/5 Vw kunnen actoren van vervolging of ernstige schade zijn: "§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door : a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw: "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30 oktober 2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt het Hof dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

"Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden." "Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige."

De Raad besluit: "Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. ... Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing."

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof. De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs'. De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd. Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in "deadly danger". Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

[citaat Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees" van 2018]

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat "the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies".

In haar arrest van 27 november 2020 kent de RvV de vluchtelingenstatus toe aan omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. De RvV bepaalt het volgende:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake is van 'verwesterd' gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden.

Hierdoor kan niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer naar Jalalabad. De Raad stelt dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond is. De Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst. In het arrest van 11 juni 2020 kwam de RvV tot een gelijkaardige conclusie. De betrokkene, een jonge Hazara die in Syrië vocht en weigerde om zich aan te sluiten bij de Taliban werd erkend als vluchteling omwille van de vrees voor vervolging op grond van zijn ras en toegeschreven politieke overtuiging. Ook in het arrest van 5 februari 2020 oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek:

[citaat RvV 5 februari 2020, nr. 232 252]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

UNHCR verduidelijkt in zijn Note on Burden and Standard of Proof dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor :

[citaat refworld.org/docid/3ae6b3338.html]

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een 'verkeerde' beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>]

b. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van 'sociale groep': "A particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights."

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban. Het rapport van Asylus zegt hierover het volgende:

[citaat https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf]

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban. In de studie van F. Stahlmann (2019) wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Zo kwam de RvV in het arrest van 29 april 2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw. Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiiitische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Afghaanse jongeren.

Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

[citaat L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", Migration Studies 2013, (1) 11]

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration". Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa

wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit: "Throughout the research, it was clear that many of the young people wanted to hide the fact that they had been in the UK because, for example, return was seen as a failure or associated with criminality and for their perceived westernization which in turn affected their ability to secure work and housing and to reconnect with family."

Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte's gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>]

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

[citaat Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"]

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat: "With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Men with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection."

Het laatste EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 56-57]

Heel recent - in arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld:

[citaat voormeld arrest]

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden. De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgedebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een jonge 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw.

4.2. Toekenning van de subsidiaire bescherming

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§2. Ernstige schade bestaat uit: a) Doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, Ibidem. 77 27 c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Nangarhar, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van december 2017, alsook de updates van 2018 en 2019 om te concluderen dat de verzoeker in Nangarhar veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

4.2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de district Chaparhar, in de provincie Nangarhar, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. De nationaliteit van verzoeker werk ook niet betwist.

Verzoeker vreest terug naar Afghanistan, zijn land van herkomst, te keren omwille van de veiligheidssituatie.

Sinds 15 augustus 2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan:

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf

Ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban, zijn er nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groepen:

[Ibid., pp. 59, 61-62]

UNHCR riep, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

[citaat <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,611a4c5c4,0.html>]

UNHCR heeft recent zijn positie over het toegang tot het grondgebied herbevestigd voor Afghanen:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>]

UNHCR riep alle landen op tot opschorting van alle beslissingen op VIBs van Afghaanse asielzoekers gezien het gebrek aan informatie en de onzekerheid van de situatie:

[Ibid.]

In dit verband heeft uw Raad reeds geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd

[citaat RvV 17 januari 2019, nr. 215 314]

Merk ook op dat het EASO-verslag van januari 2022 benadrukt dat:

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf

Gezien op de hierboven ontwikkelingen, lijkt het voorbarig te denken dat het veiligheidssituatie zich is gestabiliseerd in Afghanistan. Het gebrek van actuele en objectieve informatie zou ons voorzichtig moeten maken.

Uw Raad heeft trouwens in een recent arrest benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd is, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie hierboven vermeld.

Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "Fact Finding Mission" (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.

Ter herinnering, heeft de European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) een verslag geschreven in november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM:

[citaat <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelines-final-version.pdf>]

In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan stabiel en veilig is. Nansen kwam tot dezelfde conclusie. In de Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers" van 23 juni 2022, schrijft Nansen:

[citaat <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leuuaa/>, p. 3]

Uit de analyse van Nansen, is het te lezen:

[Ibid., p. 16-17]

Nansen concludeerde dat de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europese Asielagentschap.⁸⁸ Bovendien, is het bewijslast van het CGVS ook bijzonder hoog om van het advies van UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afghaanse dossiers te nemen.

In dit verband, schrijft Nansen dat de informatie waarop de COI Focus Afganistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd is "niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg. Het CGVS dient in elk individueel dossier de informatie aan te vullen". Dit werd in casu niet gedaan.

4.2.2. Aangaande de veiligheidssituatie in Nangarhar

Ten eerste zij erop gewezen dat de verwerende partij geen melding maakt van de veiligheidssituatie in de provincie van herkomst van verzoeker, namelijk Nangarhar.

Volgens het EASO-verslag gepubliceerd op September 2021, stellen wij vast dat het veiligheidssituatie in de provincie van Nangarhar (provincie van herkomst van verzoeker) zeer onstabiel en onveilig is:

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_update_20210909.pdf]

Deze kwalitatieve criteria zijn even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Immers, volgens de jurisprudentie van de Europees Hof voor de rechten van de Mens :

[citaat M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire » van februari 2016]

In tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het district Chaparhar in de provincie Nangarhar niet veilig voor de burgers zijn. Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker alsook de algemene situatie in de provincie Nangarhar heeft de tegenpartij het artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

4.2.3. Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant "La Libre" vat de situatie samen als volgt:

[citaat <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>]

De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken. Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt. De humanitaire toestand in Afghanistan gaat 96 volgens hem dramatisch achteruit.

Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen? Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socio-economische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans?

Sociale wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolg, experts kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerst land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regime verandering te kennen. Het is niet het eerst land om een socio-economische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog.

Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog. Maar, in tegenstelling tot de Afgaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten - de Marshall plan - kwam niet zonder voorwaarden. De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie. Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel. Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen - in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime:

[EASO, "Afghanistan Country focus – Country of Origin Information Report" van januari 2022]

Inderdaad zijn miljarden Afgaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland. De 100 internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren. Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven.

De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolg komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolg worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen. Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris. Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken. Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.

Dit heeft geleiden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precare situatie.

De dramatische humanitaire en socioeconomische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een zeer recent arrest besloot Uw Raad:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd:

[citaat <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leuuaa/>, p. 24]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolg de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolg artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzonderingen verplicht de 110 staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo 111 beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op

leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Conclusie

Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn vrees voor rekrutering door de Taliban en van zijn vrees in verband met zijn (gepercipieerde) verwestering.

Rekening houdend met de veiligheids-, socio-economische en humanitaire situatie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.1.1. In een aanvullende nota van 19 juli 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport: "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

2.1.2. Op 27 juli 2023 en ter terechtzitting van 28 juli 2023 legt verzoeker de volgende documenten voor:

- een kopie van een vuurwapenvergunning (stukken 1 en 4);
- een politiekaart (stukken 2 en 5);
- een kaart met vermelding van verzoeker als zoon van W. (stuk 3);
- Onderwijsgetuigschrift, "attestation de suivi d'une formation citoyenne" van 15 oktober 2021, een brief van 19 juli 2023 over verzoekers werk als logistiek medewerker in de periode 13 september 2022 tot 13 januari 2023 (stuk 6).

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker betoogt dat hij vervolging door de taliban vreest wegens 1) het beroep van zijn vader, 2) het behoren tot de sociale groep van jonge mannen in Afghanistan (en dus zijn politieke oriëntatie wegens vrees voor gedwongen rekrutering) en 3) het behoren tot de sociale groep van *“verwesterde jonge Afghanen”*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het uiteenzetten van algemene informatie en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Allereest dient verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Aangaande het beroep van verzoekers vader als ontmijner voor verschillende ngo's, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Vooreerst stelt het CGVS vast dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan het profiel van uw vader als ontmijner voor verschillende ngo's gelet op uw verklaringen en de documenten die u neerlegt. Het is echter niet omwille van het loutere profiel van uw vader dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar het profiel van uw vader. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Gezien uw vader volgens uw verklaringen al zeker drie jaar niet meer werkzaam is in deze functie, hij aldus al geruime tijd zijn job stopzette en er geen spoor meer van hem te vinden is, dringt zich eveneens de vraag op om welke reden u nog zou gezocht worden door de taliban. Het is immers niet zo dat in uw geval intimidatie van de taliban nodig was om uw vader te overtuigen zijn job te verlaten, aangezien uw vader dit al in eigen beweging had gedaan. U slaagt er niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.”*

Wat betreft verzoekers aangevoerde gedwongen rekrutering en opsluiting door de taliban, sluit de Raad zich aan bij de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban u rekruteerde voor een zelfmoordaanslag niet aannemelijk. U spreekt hierbij namelijk van gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt echter dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U beweert dat de taliban u oorspronkelijk ontvoerde om druk te zetten op uw vader, maar nadat duidelijk werd voor de taliban dat uw vader vertrokken was, vroegen zij u om een aanslag op de bazaar uit te voeren (zie CGVS, p.18). U weigerde dit aanvankelijk, waarop de taliban u zou mishandeld hebben. Zo hebben ze uw schouder gebroken. Dan besloot u toch mee te werken (zie CGVS, p.14 en 18). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u door de taliban wel degelijk werd klaargestoomd voor een dergelijke complexe operatie als een zelfmoordaanslag. Nergens blijkt dat u over een diepe religieuze of ideologische overtuiging beschikte en te vertrouwen bleek voor de taliban. Integendeel, zoals eerder vermeld weigerde u oorspronkelijk de aanslag uit te voeren en kan u omwille van het profiel van uw vader evenmin als een loyale rekrut worden beschouwd. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de manier waarop de taliban volgens u te werk ging in uw rekrutering voor een aanslag niet strookt met de algemeen beschikbare informatie en dus ook weinig geloofwaardig is. Verder beweert u altijd opgesloten te hebben verbleven in een kamer tijdens uw gevangenschap bij de taliban en kwam u nooit buiten die kamer (zie CGVS, p.18). Dat u op geen enkel ogenblik voorbereid werd voor het plegen van een aanslag, is weinig overtuigend te nemen. U kreeg niets van lessen of andere mogelijke training voor het plegen van een aanslag, maar werd enkel gedurende twee dagen rondgereden langs mogelijke locaties voor een aanslag alsof het uitvoeren van een aanslag enkel het bepalen van de locatie ervan inhoudt (zie CGVS, p.18 en 19). Een dergelijke kortzichtige aanpak en uitrol van een gevaarlijke opdracht als een zelfmoordaanslag zoals door u omschreven en die u zou zijn toegewezen, stemt niet overeen met de realiteit en lijkt erop door u gefabriceerd te zijn. Ook lijkt u in het geheel niet op de hoogte hoe u de bom diende te ontsteken, wat opnieuw aantoont dat uw verklaringen oppervlakkig zijn en niet de waarheid behelzen. U zegt enkel dat u gevraagd werd een zak of dergelijke neer te zetten en dan weg te stappen. U weet niet hoe de bom dan gedetoneerd zou worden (zie CGVS, p.18 en 19). Dit stemt niet overeen met de beschikbare algemene informatie. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat met name zelfmoordaanslagen voor de taliban resource-intensief zijn en veel voorbereiding vergt. Rekruten dienen een sterke religieuze en ideologische overtuiging te bezitten en moeten kunnen vertrouwd worden. In addition, Taliban has established a special unit for suicide bombers. Suicide attacks are resource-intensive and Taliban invests a lot in such attacks. It is therefore strongly emphasised that those recruited for suicide assignments have to be trusted. The training will help to provide the suicide bombers with sufficient mental strength to carry out the planned attacks. Religious and ideological conviction is particularly important for those who are chosen for such assignments. Suicide bombers are important in complex, coordinated attacks in, for example Kabul city; the suicide bomber paves the way for sharpshooters in connection with such attacks (zie CGVS, map Landen informatie). Dit is echter niet terug te vinden in uw verklaringen.

Daarnaast is de beschrijving die u geeft van uw gevangenschap bij de taliban is dermate summier, stereotiep en weinig doorleefd dat ook hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

U zegt gedurende een maand opgesloten te zijn geweest, maar gevraagd naar namen of roepnamen van de talibanleden door wie u werd gevangengehouden blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p. 17). U zegt dat de taliban leden tegen elkaar spraken in codes en elkaar noemden naar het wapen dat ze hadden of gewoonweg cijfers gebruikten om elkaar aan te spreken (zie CGVS, p.17). U kan enkel de naam van één talibanlid genaamd A.(...) zeggen, die vriendelijk zou geweest zijn en u later ook waarschuwde in verband met de aanval van de overheid op diezelfde talibanleden (zie CGVS, p.13 en 14). Aangezien u een maand in gevangenschap verbleef en de taliban u probeerden te overhalen een aanslag te plegen, is het heel bizar dat u verder geen enkele naam of roepnaam kan zeggen. U zegt immers dat ze meermaals kwamen spreken over het uitvoeren van een aanslag (zie CGVS, p.16). Verder lijkt het een vrij onhandige manier om te communiceren voor de talibanleden onderling, gebruikmaken van cijfers en/of de wapens die ze droegen in plaats van elkaar gewoon bij een roepnaam aan te spreken. Dit lijkt dan ook eerder ongeloofwaardig.

U bent zo mogelijk nog vager over de twee dagen dat u werd rond gereden door de taliban langs mogelijke doelwitten voor een aanslag. Eerst laat u in het persoonlijk onderhoud uitschijnen dat de locatie voor de aanslag al bepaald was, namelijk de bazaar. U werd dit gevraagd aangezien u de bazaar volgens de taliban goed zou moeten kennen (zie CGVS, p.18). Het is later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dan plots zegt dat u langs verschillende locaties werd geleid waar mogelijke aanslagen konden worden uitgevoerd, zoals een legerbasis en rekruteringscentrum van de overheid (zie CGVS, p.19). Dit is weinig coherent te noemen. Verder spreekt u van een chauffeur die u zou hebben rondgereden (zie CGVS, p.18).

Ook hier kan u, net zoals u eerder werd gevraagd naar de namen van de talibanleden die u gevangen hielden, de naam van de chauffeur niet zeggen. U tracht uw onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat de chauffeur niet sprak met u, maar met het knipperen van zijn ogen en handbewegingen aangaf welke plaatsen u diende te onthouden (zie CGVS, p.19). Dat u twee dagen met iemand rondrijdt die geen woord met u spreekt, maar op zo'n absurd inefficiënte manier communiceert, lijkt zeer onwaarschijnlijk. Het is echter uw zogezegde vrijlating die nog het meest de wenkbrauwen doet fronsen. Dat de taliban u een maand lang vasthield en u vroeg een aanslag te plegen wat u verschillende keren weigerde, maar u dan zonder meer vrijlaat nadat u uiteindelijk instemde om de aanslag te plegen en na amper twee dagen voorbereiding voor diezelfde aanslag, u daarbij alle kansen had om te ontsnappen, tart de verbeelding (zie CGVS, p.13,14 en 19). U zegt dat u vroeg om uw moeder te zien, waarop de taliban akkoord gingen en u ergens dropten. Ze vroegen u de dag erna op dezelfde plaats terug te komen (zie CGVS, p.19). U zegt dat ze u vertrouwden aangezien u uiteindelijk had ingestemd de aanslag uit te voeren en u niets had verklikt tijdens uw training van twee dagen, evenals had u de identiteit van de chauffeur bewaard (zie CGVS, p.19). Dat u na diverse weigeringen, al na twee dagen training het vertrouwen van de taliban zou gewonnen hebben en u zomaar werd vrijgelaten om uw moeder te zien, is op zijn minst bevreemdend te noemen en niet verenigbaar met de handelswijze van een militaristische organisatie als de taliban. Verder zegt u dat u werd vrijgelaten omdat u de identiteit van de chauffeur niet had verraden. Dit is een absurde bewering van uwentwege, aangezien u eerder zei dat u niets wist over de identiteit van de chauffeur en hij ook niet met u sprak. Er dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat u zich gedurende die periode in gevangenschap bevond en niet eens contact had met andere personen behalve de talibanleden. De vraag die zich hier opdringt is dan ook met wie u nog contact zou kunnen hebben gehad tijdens uw gevangenschap om de taliban te verraden. Dat de taliban u op die manier zou getest hebben terwijl u niet eens over de mogelijkheden beschikte informatie door te spelen, overtuigt niet."

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen tracht te verschonen door te stellen dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen om zijn CGVS-vragenlijst opnieuw te laten voorlezen alvorens deze te ondertekenen en dat zijn instemming met de inhoud ervan aldus moet worden gerelativeerd, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hem wel degelijk werden voorgelezen in het Pashtu (DVZ-Verklaring 20 januari 2021, stuk 8, p. 10). Verder benadrukt de Raad dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal geen opmerkingen of correcties wenste aan te brengen aangaande zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd verzoeker gevraagd of het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, waarop hij bevestigend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3).

Waar verzoeker nog stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om niet in details te treden, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Ondanks dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de belangrijkste elementen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan, correct weergeeft. Tot slot wijst de Raad erop dat het niet ernstig is van verzoeker om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische tolkproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen fouten in de verstaanbaarheid of transcriptie geenszins een verklaring kunnen vormen voor zijn tegenstrijdige verklaringen. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier: "Zo verklaarde u op de DVZ dat de taliban u een adres gaf toen ze u vrijlieten, van waaruit u een taak zou moeten uitvoeren (zie vragenlijst DVZ). Hier spreekt u echter niet meer over tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U zegt dat u gewoon diende terug te komen naar dezelfde plek aan het kanaal waar de taliban u had afgezet (zie CGVS, p.19). Er werd u zelfs specifiek gevraagd door het CGVS of de taliban nog iets anders zei, maar hierop antwoordde u negatief (zie CGVS, p.19). Dat u uw verklaringen zo drastisch wijzigt omtrent dit punt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Hiermee geconfronteerd, verklaart u het volgende: "Dat was die chauffeur die me de adressen toonde en daar kreeg ik niet veel kans om alles in detail te vertellen" (zie CGVS, p.19). Dit is een weinig verschonend antwoord. Bovendien wenste u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen of correcties aan te brengen aangaande uw verklaringen op de DVZ, wat aantoont dat u akkoord ging met uw verklaringen op de DVZ (zie CGVS, p.3 en 4).

Ten slotte spreekt u over een aanval die zou zijn uitgevoerd door de overheid op de talibanleden die u vasthielden, dit op de dag van uw vrijlating. Hierbij zouden er volgens u dertien talibanleden zijn omgekomen. Via A.(...) zou u zijn te weten gekomen dat de taliban u hiervan beschuldigde. Het is hierdoor dat u het land hebt verlaten (zie CGVS, p.13 en 14). Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende opsluiting en poging tot rekrutering door de taliban, kan er ook hieraan geen geloof worden gehecht. Er dient hier bijkomend een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden opgemerkt. Zo verklaarde u op de DVZ dat u door enkele dorpelingen en familie op de hoogte werd gebracht van de aanval (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat het iemand van de taliban zelf was, genaamd A.(...), die u op de hoogte bracht. U had A.(...) zogezeegd leren kennen tijdens uw gevangenschap en hij was u goed gezind (zie CGVS, p.20). Dat uw verklaringen aangaande een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas wederom uiteenlopen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dezelfde verklaringen hebt afgelegd namelijk dat u deze informatie via A.(...) had verkregen. Men zou u verteld hebben dat 'het allemaal hetzelfde is'. U voegt nog toe dat uw familie bij u was toen u werd gebeld (zie CGVS, p.20). Voorgaande geldt niet als afdoende excuus. Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld."

"De documenten die u voorlegt, kunnen weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. De documenten betreffende uw vader bewijzen hoogstens zijn profiel als ontmijner, hetgeen in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw eigen taskara die u voorlegt, bewijst dan weer hoogstens uw identiteit en herkomst, wat wederom tot op heden niet wordt betwist. Wat betreft de medische attesten die u voorlegt ter staving van uw kwetsuur aan uw schouder veroorzaakt door de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze medische attesten niet kunnen staven in welke omstandigheden u aan de schouder gekwetst raakte. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband, kan er weinig waarde aan deze documenten gegeven worden."

Waar verzoeker vreest dat hij als verwesterd beschouwd zou kunnen worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina"* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan*

targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, “Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z”, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken.

In casu stelt verzoeker dat hij sinds twee jaar in Europa leeft, dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en normen.

Met de elementen die verzoeker aanvoert, slaagt hij er niet in zijn verwestering aan te tonen. Verzoeker is op meerderjarige leeftijd vertrokken uit Afghanistan. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud stuk 5, p. 10). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (DVZ-Verklaring, stuk 8, p. 1-10).

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker toont evenmin andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Voorts voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP